

SOUMLAK STRÁŽCŮ

THE
SPIRIT
ANIMALS™

HOŘÍCÍ PŘÍLIV

JONATHAN AUXIER

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců – Hořící příliv

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jonathan Auxier

Spirit Animals: Soumrak strážců – Hořící příliv – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HOŘÍCÍ PŘÍLIV

Jonathan Auxier

EURA

Transwick

Concorba

Zelený
hrad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

Z HVĚZD

OBLOHA PADALA.

Začalo to před sedmi měsíci. Staršina opičího kmenu se zrovna chystal zahájit posvátnou hostinu, když vtom nahoře na nebi cosi spatřil – malé planoucí světýlko, které se však na rozdíl od hvězd pohybovalo směrem k Erdasu.

Stalo se to dávno, Kovo tehdy ještě ani neměl jméno.

Pamatoval si, že celý jeho kmen zvedl oči od jídla a pohlédl nahoru skrz temnou klenbu stromoví a všechny je napadlo to samé:

Padá nebe.

„Co to?“ naznačila Kovova matka otázku černýma goriíma rukama.

Staršina srahl šedivé obočí a posunkem odpověděl: „Nevím.“

Kmenem se rozeznělo znepokojené bručení. Bylo to poprvé, co Kovo nebo kdokoli jiný slyšel staršinu prohlásit, že něco neví. Obvykle by takové doznání znamenalo jeho

smrt – ostatní stříbrohřbetí kmene by na něj zaútočili, aby sami mohli zaujmout jeho postavení – teď však byli, stejně jako Kovo, ohromeni úkazem na obloze.

Kovo věděl, že jejich zemi obklopuje rozlehlý oceán hvězd, které se otáčejí po svých drahách. Ale zatímco se obloha točila jako obvykle, tahle planoucí tečka její harmonii narušila a razila si vlastní cestu.

Každou noc se Kovův kmen shromáždil, aby to světélko sledoval; pokaždé se zdálo být větší a zářilo jasněji. Brzy ho dokázali rozeznat i ve dne. Bylo zřejmé, že onen padající kus nebe směřuje k zemi.

Ostatní zvířata v džungli si jej všimla také. V křoviskách Kovo zahlédl stáda kanců, která se seběhla, aby blížící se planoucí kouli pozorovala. Na východě uslyšel neklidné štěbetání sokolů, když vykružovali na obloze široké oblouky. Kovo s ostatními zvířaty komunikovat nedokázal, ale i tak mu význam sokolích skřeků neunikl: označovali místo, kam planoucí kus oblohy dopadne.

A to místo Kovo velmi dobře znal. Znala ho každá živá bytost.

Strom.

Strom byl posvátný. Jeho kořeny se roztahovaly do všech koutů světa. Každé stéblo trávy, každé tlukoucí srdce – vše z něj pramenilo. A teď se na něj hroutila obloha.

Kovo si vzpomínal, že uvažoval o tom, co se stane, až ten kus nebe dorazí ke stromu. Něco takového se nikdy předtím nestalo.

Stříbrohřbetí se shromáždili. Jeden z kmene by se měl vydat na místo, kam odlétli sokolové – aby přinesl zprávy

o dopadu té věci. Potřebovali mladého opičáka, který se po stromech stále dokáže pohybovat rychle. Někoho, komu lze věřit, že se cestou neztratí a nenechá se od svého úkolu rozptýlit různými tvory či úkazy za baldachýnem jejich džungle. Vybrali Kova.

Byla to veliká čest. Než Kovo odešel, staršina kmene pro něj začal zpívat – nocí se nesla něžná píseň a jeden po druhém se k němu sborově přidávali i ostatní. Kovo nikdy nic tak nádherného neslyšel.

Kovova matka se přidala jako poslední. Uchopila ho za ruce a přitiskla svůj nos na jeho. Její vůni si pamatuje dodnes.

A tak opustil bezpečí jejich džungle a vyrazil k místu, kam měl kus oblohy dopadnout. Zemi tvořil jeden obrovský kontinent obsahující pralesy, písčné pouště, hory i sněhové pláně. Po cestě si všiml, že stejným směrem putují i jiná divoká zvířata: lev ze savan, chobotnice ze sírové delty, had z pustých mokřin i polární medvědice z horského ledovce. Za normální situace by se Kovo pokusil ta zvířata napadnout nebo by ona napadla jeho, ale nyní se zdálo, že mají všichni podobný úkol.

Nakonec se Kovo s ostatními zvířaty ocitl na vrcholku vysoké hory porostlé bujnou vegetací a podivnou zelení. Dorazily sem tisíce zvířat nejrůznějších druhů, aby se staly svědky té události. Stromy byly nízké a nevhodné na šplhání, zato však byly obsypané ovocem. Kovo jejich plody neznal, a tak nejedl nic.

Konečně dorazil ke stromu: stál v duté hoře a byl neuvěřitelně vysoký. Obrovské bujné větve, stříbřité a silné, se roztahovaly do všech stran. V úrodné půdě pod sebou Kovo

cítil šepot jeho životadárných kořenů. Vylezl na obrovský mechem obrostlý balvan a sledoval kus padající oblohy. Odtud měl výhled na krajinu, rozkládající se tisíce mil do všech stran.

Kus nebe již žhnul jako druhé slunce a byl stejně tak veliký. Táhl za sebou dlouhý plamenný ohon, jako by udělal trhlinu v samotné atmosféře, a za hlasitého burácení se řítil ke stromu. Kolem Kova se všude po lese rozléhalo dunění a mnoho přihlížejících zvířat v hrůze prchlo. On se bál také, ale na útěk se nedal. Srst na pažích ho brněla očekáváním. Chtěl zadržet dech.

A pak přišel dopad.

Kovo si zaclonil oči, když si ohromný kus nebe prorazil cestu skrz větve stromu a zmizel hluboko v jeho kmeni. A když se planoucí koule konečně zabořila do země, byl to neuvěřitelný náraz. Přesáhlo to cokoliv, co by si kdy dokázal představit.

V tom záblesku se všechny stromy okolo Kova ohnuly, jako by šlo o stébla trávy, která sešlápl nohou. Rána, dalo-li se to tak nazvat, to byla taková, že z ní na čas ohluchl – hlavu mu naplnil ničivý hukot, který mu téměř roztrhl lebku. Pod nohama se mu zavlnila země, vzduch se a vyhodila jej pryč.

Také nastala bouře.

Ve chvíli nárazu zaplavil Kova výbuch oslňujícího světla – skrz oční víčka cítil jeho žár. Oblohu zahalil oheň a vítr a vše kolem vzplálo. Jako by se zemí prohnal blesk.

Svůj dopad na zem si Kovo nepamatoval – v příštím okamžiku jej pohltila tma.

Když znovu přišel k sobě, cítil se na pokraji smrti. Pára stoupající ze spálené země mu sežehla část obličeje a místo oblohy měl nad hlavou vířící temnotu, která zakrývala slunce. Zapřel se o klouby a postavil se na všechny čtyři. Všiml si, že se pod ním nahromadila jakási černá míza, která mu pokrývala srst. Zvedal se mu z ní žaludek. Za nesouhlasného úpění svého těla se přiměl k pohybu a přemýšlel, kolik kostí má rozdrcených.

Napřímil se a pohlédl na okolní les. Ale žádný les už nebyl. Stromy i skály zmizely a země se proměnila v obrovský doutnající kráter.

Podíval se na místo, kam dopadl kus nebe.

Strom pořád stál – jako celé věky – ale jeho kmen byl pokroucený a rozervaný uprostřed, kde ho rozčísł kus nebe.

Kovo pod zemí stále cítil kolotat jeho život, ale něco bylo jinak.

A nezměnil se jenom strom. Kovo se navzdory zraněním cítil jaksi silnější a myšlení se mu projasnilo. Po kouřících troskách vylezl na hřeben kráteru.

Zkáza. Táhla se na míle do všech směrů. V zemi se utvořily obrovské černé praskliny. Záhy uviděl, jak se mezery začínají naplňovat vodou. Rozděly pevninu a tlačily ji od sebe. Schylovalo se k bouřím a Kovo nějak poznal, že zbytek jeho kmene je pryč. Jiná zvířata ze vzdálenějších krajin možná ten náraz přežila, ale Kovův kmen už neexistoval.

Mladý opičák roztáhl nozdry a pevně zavřel oči. Chtělo se mu bít se do prsou, řvát a běsnit. Ale kdo by ho slyšel? Byl sám.

Otočil se za zvukem sípavého *funění*, které zaslechl poblíž. Když se trosky odhrnuly, spatřil ze země se vynořující chobot obrovitého slona, z něhož odkapávala černá míza. Slon nějak přežil, stejně jako on. Ozvaly se další zvuky a brzy se objevila další zvířata.

Bylo jich celkem patnáct.

Všichni prošli podobně jako Kovo jakousi proměnou – byli silnější a větší než dřív. Opičák se společně s ostatními pomalu přesunul ke stromu, do středu kouřícího kráteru. Ta věc, co spadla z nebe, se zavrtala hluboko do země a zanechala po sobě brázdu odporné černé mízy.

Některá ze zvířat dolů sestoupit nedokázala nebo se bála, Kovo to však musel vidět. Byl vyslán kmenem, jejich staršínou, svou matkou, aby podal svědectví o padajícím kusu oblohy, a svůj úkol hodlal dokončit.

Přistoupil ke šrámu v kmeni. Strom vypadal tak křehce, až se Kovo bál, aby jej nepoškodil. Když se však dotkl doutnajících kůry, ucítil pod svými prsty život – strom vzdoroval vlastní zkáze a pokoušel se vyrůst znovu.

Kus oblohy se přímo skrz něj zanořil hluboko do země – byla to strmá jáma, ale Kovo se cítil silný a hbitý. I labuť a sokolice sestup do díry brzy vzdaly, avšak on pokračoval.

Nakonec hluboko v kořenech stromu našel dno té jámy. Prostor to byl o trochu větší než místo pod stromy v džungli, kde jídal jeho kmen.

Světla tu bylo tak málo, že Kovo sotva rozeznal vlastní ruku. Nicméně to, kvůli čemu přišel, ve stříbřitém světle kořenů stromu rozeznat dokázal. Hluboko v zemi tam uvízlo cosi velikého a oblého.

Vypadalo to jako nějaký druh kamene, který Kovo nikdy v životě neviděl. Cosi tak tvrdého, že to prorazilo samotný svět.

Kovo zadržel dech. Cítil, že pod povrchem se něco hýbe. Záchvěv života, připomínající tlukot srdce. Cosi bylo uvnitř a snažilo se to osvobodit. O krok poodstoupil, upřeně se na tu věc zadíval a vtom mu to došlo.

Není to kus nebe.

Není to kámen.

Je to vejce.

LOVEC A KOŘIST

MUŽ V KÁPI SE VE SVITU MĚSÍCE POHYBOVAL JAKO STÍN. Měl neuvěřitelně bledou pleť – těsně pod kůží byly vidět pulzující fialové žíly, které se mu jako úponky nějaké rostliny větvily na krku a spáncích. Jeho oči vypadaly nelidsky – zornice měl tak veliké, že se skoro nedalo mluvit o bělmu. „A tihle cestovatelé,“ řekl netrpělivě se staženými rty. „Kde jsou teď?“

„Já nevím, pane!“ vykřikl Hazíl roztřeseným hlasem. „Zůstali v docích jen přes noc, aby doplnili zásoby a obstarali si čerstvou vodu.“ Mluvalo se mu špatně, protože byl pověšený za kotníky přes okraj kamenného mola. Kolem nohou měl omotané lano zavěšené na kladce, sloužící k nakládání a vykládání lodí, a bezmocně se pohupoval nad vodou. Deset metrů pod ním se o skaliska podél břehu divoce tříštily bílé příbojové vlny. Visel tam takhle už hodiny a vzduch se po západu slunce ochladil. „P-p-prosím,“ koktal. „Jsem jenom prostý správce přístavu.“

„Jsi víc,“ řekl muž v kápi a stáhl si jednu z kožených rukaviček. Hazíl si všiml tetování na hřbetu jeho ruky – ten člověk měl pod kontrolou spirituální zvíře. „Jsi poslední žijící osoba, která viděla ty, co hledám.“ Jedovatě se usmál. „Zda budeš dál žít, to závisí výhradně tady na tvé přítelkyni.“

Hazíl vytočil krk a kouknul se nad sebe – hleděl na stříbrnou kysu, která seděla na kladce a nahlodávala uzel, co ho držel ve vzduchu. Bylo to jeho spirituální zvíře, Pou. Jeho nejvěrnější kamarádka. Až na to, že už mu nepatřila. Ten zahalený muž s ní něco udělal, nakazil ji jakýmsi kroučícím se černým parazitem, který jejich pouto přetrhl... a Pou se stala mužovým otrokem.

Hazíl polkl. Přestože bylo chladno, cítil, jak mu po hlavě stéká pramínek potu. Sledoval, jak Pou hladově ohryzává provazová vlákna, která vrzala pod jeho vahou. Ještě pár dalších vláken a Hazíl poletí vstříc smrti.

„Měli s sebou ti cestovatelé spirituální zvířata?“ zeptal se muž v kápi. „Sokola, lva a labuť?“

„Žádná zvířata jsem neviděl, pane,“ odpověděl Hazíl. Pak se však rozhodl, že nejlepší možná bude říct tomu muži, co chce slyšet, a tak rychle dodal: „Ale nepřekvapilo by mě to! Jistě něco skrývali. Celá posádka měla červené pláště a tváře měli skryté za maskami. A platili mi stříbrnými piastry – měnou Zurtzí.“

Muž v kápi z Hazíla nespouštěl temné oči. „A kterým směrem se vydali, když vypluli z tvého přístavu?“

„Na jih. Rovnou ke Zmrzlému moři.“ Hazíl zakroutil hlavou. „Varoval jsem je, že v těch mrazivých vodách ztroskotají, ale nedali na mě.“

Muž přikývl. Tahle informace ho potěšila. Otočil se k někomu za Hazílem – k jednomu ze své posádky – a luskl prsty. „Naložte čerstvé zásoby. Vyplováme ke Zmrzlému moři. Dnes večer.“ Muž v zeleném plášti se uklonil a spěchal splnit rozkazy.

Hazíl pozoroval posádku. Jejich zelené pláště ho mátlý – tohle nebyli ti Zelenopláštníci, které znal. Měli pobledlé tváře a na čelech ohydné pulzující černé spirálky, připomínající svinuté červy zavrtané pod kůží. Možná je ten muž v kápi ovládal, stejně jako jeho Pou. Jenže i on měl na čele spirálku. Byl i on něčím ovládán? Něčím ještě silnějším?

Visící Hazíl sebou trhl a pootočil se, jelikož krysí zuby přehryzaly další vlákno. Zavřel oči a přinutil se nedívat na skalnaté pobřeží pod sebou. „Řekl jsem vám, na co jste se ptal! Pustíte mě?“

„Navedl jsi nás správným směrem,“ odpověděl muž v kápi. „A za to tě ušetřím.“ Mlaskl jazykem a Pou k němu po provazech okamžitě připelášila, jako kdyby to byl starý nacvičený signál. Pak se otočil a vyrazil k nástupnímu můstku své lodi.

Hazíla zaplavila úleva... ale vzápětí mu došlo, že ho tam ten muž nechá viset. „A co já, pane?“ vykřikl za odcházející postavou. „Nevezmete mě s sebou? Může trvat týdny, než k tomuhle zapadlému přístavu dorazí další loď.“

„Radši doufej, že to bude dřív,“ zavolal muž přes rameno.

„Pane!“ zaječel Hazíl. „V tom moři svou kořist nikdy ne najdete. Je to hřbitov pro lodě. I kdybyste věděl, kam plujete, nedostanete se tam bez průvodce. Určitě jste slyšel o tom, že ve Zmrzlém moři se střelka kompasu pořád točí – je to tak.“

Než se nadějete, budete bloudit v kruzích. Jenom já ty proudy znám. Ušetřete mě a vezměte mě s sebou. Dovedu vás k těm, které hledáte!“

Muž v kápi se na konci mola zastavil. „Zajímavá nabídka,“ poznamenal. „Ale já už průvodce mám.“ Nadzvedl lem své tuniky a dotkl se tetování na boku, které znázorňovalo jakousi skvrnitou šelmu. Zablesklo se, načež vedle muže stanul ohromný leopard. Přivřel oči a olízl si lesklé tesáky.

Hazíl nebyl nijak vzdělaný, ale i tak poznal, o koho se jedná. „To je... Uraza?“ zašeptal. „Velká strážkyně.“

„Přesně tak.“ Zeríf poklekl a pohladil leopardici, přičemž se dotkl spirálky na jejím čele. „A patří jen mně.“ Zahleděl se na ni. Měla roztažené nozdry, vrčela a tesáky jí v matném světle bíle svítily. „Tvé služby nepotřebuju,“ řekl muž v kápi. „Uraza je lovec. Dovede nás ke kořisti. A pak její kořist umře.“

ZMRZLÉ MOŘE

ABEKE SEDĚLA VE VRANÍM HNÍZDĚ A HLEDĚLA ZA NEKLIDnou vodní hladinu, která se rozprostírala až k bílému obzoru. Sevřela v ruce obsidiánový kamínek, z něhož vytesávala hrot šípů. V toulci jich měla desítky. Voda byla ledová a stejně tak vzduch, ale ani z poloviny se to nemohlo rovnat chladu, který cítila uvnitř. Přitáhla si otrhaný plášť těsněji kolem ramen, i když ji to příliš nezahřálo. Nosila oděv Zelenopláštníků, měla však právo se tak nazývat? Zelenopláštníci měli spirituální zvířata. Ona neměla nic.

Jejich loď, skřípající fregata jménem *Kajicník*, se naklonila na stranu a Abeke se musela přidržet lan vraního hnízda, aby nespadla desítky metrů dolů do vody. Pod sebou slyšela, jak se posádka snaží s pomocí provazů vrátit loď do správné polohy. Stále směřovali na jih – už několik dní s Rolanem svižně proplouvali nezmapovaným mořem, které proslulo jedinečnou bouřemi a lodními vraky. I teď viděla roze-